

Διεσκέδαζε λοιπόν τὴν μελαγχολίαν του ταύτην εἰς τὴν ποίησιν, καὶ τινες αὐτῶν ἀποπνεύουσι λύπην τινα ἐπιθανάτιον, ἰδίως δὲ τὸ ποιημάτιον αὐτοῦ τὸ *θρηῆσκον τέκνον* ἦτο τοσοῦτον ἐπιτυχές, ὥστε ἐστάλη εἰς Κοπενάγην καὶ προῦκάλεσαν τοὺς ἐπαίνους πάντων ὑπὲρ τοῦ νέου ὄρφανου. Καὶ ὅμως ὁ γυμνασιάρχης ὅστις τέως ἔσκαωπε αὐτὸν, ἤρξατο ἀντὶ σκωμμάτων ἀπλῶν νὰ ἐπιδείκνυται δριμύτερος καὶ σκληρότερος, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἄνδερσεν, ἀνακοινώσας τὰ παθήματά του πρὸς τὸν πρόστάτην του Κολίν, ἀνεχώρησεν, ἐντολὴ ἐκείνου, τοῦ Γυμνασίου, καὶ εἰσῆχθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κοπενάγης.

Ἐξακολουθῶν τὰς σπουδὰς του αὐτόσε, ἐδημοσίευσεν συλλογὴν ποιήσεων, αἵτινες ἐπεκροτήθησαν παρὰ πάντων καὶ τῷ ἡνέωξάν τὰς θύρας τῶν πλουσιωτέρων οἰκῶν τῆς Δανικῆς πρωτευούσης, καὶ οἱ ἐπισημότεροι τῶν Δανῶν ποιητῶν Ὀχλενσλέγγερ καὶ Ἰγγεμαν τῷ ἔτεινον ἀδελφικῶς τὰς χεῖράς των.

Μὲ τὸ προῖδον τῶν πρώτων ποιήσεών του ὁ Ἄνδερσεν ἐπεριηγήθη τὴν Ἰουτλάνδην καὶ ἔπειτα τὴν Γερμανίαν, καὶ, τῇ προστασίᾳ τοῦ Κολίν, σύνταξιν λαβῶν, ἐξέτεινε τὰς περιηγήσεις του εἰς Γαλιαν, Ἐλβετίαν καὶ Ῥώμην, ἔνθα ἔγραψε τὰ *Ἀυτοσχέδιά του*, ἅτινα ἐπιτυχόντα μεγάλην φήμην εἰς Δανίαν, μετεφράσθησαν εἰς πολλὰς γλώσσας· ὅτε δ' ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ ταξειδίου του, ὁ βασιλεὺς Φριδερικός ΣΤ'. τῷ προσέφερε σύνταξιν χιλίων φράγκων.

Ἀνέλαβεν ἐκ νέου τὰς περιηγήσεις του καὶ διέτρεξε τὴν μεσημβρινὴν Γερμανίαν, τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνατολήν, καὶ ἐξέθηκε τὰ τοῦ μακροῦ ταξειδίου αὐτοῦ εἰς σύγγραμμά τι ἐπιγραφόμενον *Ἡ ἀγορὰ τοῦ ποιητοῦ*, ἀληθῆ ἀγορὰν ὄντως, ἐν ἧ ἀπεικονίζει τὰς μεγαλοπρεπεῖς θέσεις τοῦ Τυρόλου, τὰς ἀρχαίας ἵπποτικὰς παραστάσεις τῆς Οὐγγαρίας, τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἑλλάδος, τοὺς μαργαρίτας τοῦ Βοσπόρου.

Ἐν ἔτει 1845 ὁ υἱὸς τοῦ σανδαλοποιῦ τῆς Ὀστένης προσεκλήθη παρὰ τοῦ κόμητος Ῥαντζῶ Βρεῖδενβούργ νὰ μεταβῆ παρὰ τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ βασιλίσῃ τῆς Δανίας ἐν τῇ μικρᾷ νήσῳ Φέγγρ, κειμένη πλησίον τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Χάλιγγεν καθ' ἐκάστην συνεγευμάτιζε μετὰ τῶν βασιλέων, καὶ αἱ τιμῆ, ἃς ἐλάμβανε παρ' αὐτῶν ἦσαν μέγισται. Ὁ Χριστιανὸς Η'. ἐπηύξησε τὴν σύνταξιν, ἣν ὁ προκάτοχος αὐτοῦ Φριδερικός ΣΤ'. τῷ προσέφερε, καὶ ἔκοττε, χάρις εἰς τὴν σύνταξιν ταύτην καὶ

εἰς τὰς ἐκ τῶν ἐκδόσεων τῶν συγγραμμάτων του ὠφελείας, ἐπεσκέψατο διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας. Ἐδημοσίευσεν δὲ, τῷ 1840, λαμπρὸν δράμα ὁ *Υπόμαυρος* τὸ ὁποῖον ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς ὑψιστον δόξης βαθμόν. Ἔτερον δράμα αὐτοῦ, φέρον μόνον τὰ ἀρκτικὰ στοιχεῖα Ο. Τ. (*offentlig Tughrus*, ὄνομα σωφρονιστηρίου ἐν Δανίᾳ) ἐθαυμάστη, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ *Μουσικός του* εἶνε ζωηρὰ εἰκὼν θλίψεων, ἀγώνων, κινδύνων καὶ περιπετειῶν τῆς τύχης.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Δανὸς ποιητὴς οὗτος καὶ τοιαύτη ἡ ἀρχὴ ἐξ ἧς ὠρμήθη. Ὁ βίος του δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς πάλιν προτερημάτων διανοητικῶν πρὸς τύχην ἐχθρικήν, καὶ ἡ ἀνάγκωσις αὐτοῦ ἐπιкуроῖ τὸ λόγιον ἐκείνο, καθ' ὃ διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς τὰ πάντα φέρονται εἰς πέρας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τραγοῦδι τῆς δίκης τῶν δύο ἀρχηγῶν Κολοκοτρῶρη καὶ Πλαπούτα. (1855).

Ἐνα πουλάκι ἐξέβηκε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τ' Ἀνάπλι καὶ πάει τὴν Καρύταινα καὶ πάει τὴν Λιοῦῶρα πάει τὰ χαιρετίσματα στοὺς Καπεταναραίους, στοὺς κλέφτας στοὺς ἀρματωλοὺς καὶ στοὺς καλοὺς λεβέντας. Κολιόνυμφη τὸ καρτερεῖ καὶ τὸ καλωρωτάει. πουλάκι ποῦθες ἔρχεσαι καὶ ποῦ θέ νὰ πηγαίνης; πές μας, πές μας, πουλάκι μου, κάν νὰ καλὸ χαμπέρι. Γιὰ πές μας γιὰ τοὺς Ἀρχηγούς· τοὺς δυὸ φυλακωμένους. Τί νὰ σὰς πῶ Κολιόνυμφη, τί νὰ σὰς μολογήσω ἐψὲς τὸ βράδυ ἐκίνησα ἀπὸ τὸ Κιόσκη, βουὴ στ' Ἀνάπλι γίνονταν καὶ ταραχὴ μεγάλη, γυναῖκες κ' ἄνδρες κλαίγανε, μικροὶ μεγάλοι ἐσκούζαν, τὸ τί κακὸ ποῦ γίνεται στοὺς δυὸ τοὺς Ἀρχηγούς μας. Οἱ Βαβροὶ τοὺς δίκασαν θέλουσε νὰ τοὺς κόψουν· στρατεύματ' ἀρματώσανε ταῖς πόρταις ταῖς ἐκλείσαν, ταῖς τάπιες ταῖς ἐπιάτανε μὴ διαταγὴ εὐγῆκε· ἂν ἔλθῃ κίβενανς νὰ μπῆ στ' Ἀνάπλι νὰ βαρέσουν κ' ἂν ἦναι καὶ μικρὸ παιδί πίσω νὰ τὸ γυρίσουν. Ὁ οὐρανὸς συνέφρισε, ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη. τ' Ἀνάπλι πηγαίνόρχουνταν, τὴν Καρμανιόλα στήσαν· οἱ δυὸ Κριταὶ ποῦ τ' ἄκουσαν πολλὸ τοὺς κακοφάνη· πιάνουν καὶ γράφουσε γραφὴ τοῦ Μάσωνα τὴν στείλαν· τ' εἶν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται μέσ' στὸ τζαμιὶ στὴν κρίσι, δικάσανε τοὺς Ἀρχηγούς· ἀδίκαν νὰ τοὺς κόψουν, ἐμεῖς δὲν υπογράφουμι τὸ κρίμα στὸ λαιμό σας, κεφάλια χέρριχ κόψτε μας τὸ ἀδικο δικό σας. Πουλάκι μου πίσω νὰ πῆς καὶ πάλι νὰ γυρίσης, νὰ πᾶς τὰ χαιρετίσματα κ' ἂν ζοῦν νὰ τοὺς φιλήσης· κ' ἂν ἴσως καὶ τοὺς ἔκοψαν τὰ μνήματα νὰ φτιάσης, νὰ φαίνωνται ἢ Ἀκωβια, Δερβένια καὶ Χαρβάτη.

ΤΟ ΑΤΥΧΟ ΚΥΝΗΓΙ.

Νά κυνηγήσω ἐβγήκα
 Ἐς τὸν κάμφο μίαν αὐγή,
 Ἐδῶ πηδοῦν λαγοὶ
 Κ' ἐκεῖ περδίκια.

Πίνουν σὲ κρύα βρύσι
 Δύο περδικούλαις τρεῖς,
 Ἐποῦ κάθε μιὰ θαρρέεις
 Θὰ σοῦ μιλήσῃ.

Μιά μύτη ἀπὸ κοράλι,
 Εἰς τὸ νερὸ βουτοῦν,
 Τὸν οὐρανὸν κυττοῦν
 Καὶ πίνουν πάλι.

Κ' ἐγὼ σιγὰ σιμόνω
 Κ' ἐκεῖ, μιὰ κοπανιὰ
 Ἐποῦ ἐπίνανε, σὲ μιὰ
 Τὸ χέρι ἀπλόνω.

Προφθάνω τὴν οὐρά της
 Κ' ἐκείνη φτερουγᾷ,
 Μοῦ μένουν τὰ φτερᾷ
 Κ' ἡ κουτζουλιά της.

Σφογγίζοντας τὸ χέρι
 Στὸ σπῆτί μου γυρνῶ,
 Κ' εἰς τὴν καρδιά πονῶ,
 Ὁ Θεὸς τὸ ξέρι.

Τὸ δίκανό μου πιάνω,
 Χτυπῶ ἔξαναχτυπῶ,
 Χέρια ποδάρια σπῶ
 Τοὺς κόπους χάνω.

Τὴν ἄλλη τὴν αὐγούλα,
 Ταῖς ἔξαναβλέπω ἐκεῖ
 Καὶ πέρνω ἕνα σακκί
 Καὶ μιὰ ποχοῦλα.

Σὰν πέρδικα σφυρίζω
 Τὸ δίχτυ μου ἀπολῶ,
 Μπερδεύει σὲ δενδρὸ
 Καὶ τὸ ξεσχίζω.

Τί δύσκολο κυνήγι !
 Ὅλοι μωρολογοῦν . . .
 Τὰ δίχτυα νὰ πετοῦν,
 Ξεούρουν ὀλίγοι.

Καὶ σὺ κατακαυμένη,
 Καρδιά τοῦ κυνηγοῦ
 Πάντ' ἴσαι σὰ λαγοῦ
 Τρομαρριασμένη.

Κ' ἡ νηαὶς σὰν τὰ περδίκια
 Μᾶς παίζου φανερά,
 Κι' ἂν πράττουνε σκληρά.
 ἔχουν τὰ δίχλια.

Σ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ.

ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

* * * Ἡ καρδιά τῆς γυναίκης ὁμοιάζει μὲ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα κιβώτια τὰ ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς νηπιόις, τὰ ὅποια περιέχουσι μὲν κατὰ τὰ φαινόμενα ζαχαρικά, ἀλλ' ἄμα τις τὰ ἐγγίσει ἀνοίγουσι καὶ ἐκπηδῶσιν ἐξ αὐτῶν] πολὺμορφοὶ δαίμονες.

* * * Ἡ νευρική τῶν γυναικῶν πάθησις ὁμοιάζει μὲ στρατὸν ἐν ἐμπολέμῳ καταστάσει διατελοῦντα καὶ ἐν καιρῷ ἀκόμη εἰρήνης.

* * * Αἱ ἡμικρανίαι αὐτῶν εἶναι στρατιῶται ἀπολυθέντες, τοὺς ὁποίους ἀνακαλοῦσιν ἐν ὄρῳ πολέμου.

* * * Τὰ δάκρυα καὶ αἱ λειποθυμίαι τῶν γυναικῶν εἶναι ὁ ἐν ἐφεδρείᾳ στρατὸς, τὸν ὅποιον καλοῦσιν εἰς τὰ ὄπλα ἐν καιρῷ κινδύνου τῆς πατρίδος.

* * * Ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἄρᾳ αὐτοῦ Προνοία δὲν ἔδωκεν εἰς τὰς γυναῖκας γένειον, διότι θὰ ἦτον ἀδύνατον νὰ μένωσιν ἄλλαοι καθ' ὅν χρόνον θὰ τὰς ἐξυράφιζον.

* * * Οἱ φρονιμώτεροι τῶν ἀνθρώπων εἶναι οἱ ἔγγαμοι, διότι οὗτοι οὐδέποτε σκέπτονται νὰ νυμφευθῶσιν.

* * * Πότε ἄρα γε ἡ γυνὴ τέρπεται περισσότερον, ὅταν βλέπῃ εὐεῖδῃ ἄνδρα, ἢ ὅταν δισειδῇ γυναῖκα ;

Alexandre Dumas.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Λέων ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Ἴατρος.
 Ἀσθενήσας ὁ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτωρ προσε-